

115^a. Östersjön.

Oscar Fredrik. 1829 - 1907.

A. T.

Con moto. *p*

1. Du blå - nan - de hav, som mång -
bru - tit din bo - ja var

tu - sen - de år mot Skan - di - ens klip - por har sla - git, som
gry - en - de vår och fri - gjord i fjär - ran har

2. dra - git! Dig äg - nas min sång, ty jag

läng - tar dit - ut, när böl - jor - na slå e - mot skä - ren.

2. Du fria, du stolta, du brusande våg,
du sköna, du glittrande klara!
O, sjung mig de härliga strider du såg,
och lär mig din sång att förklara!
Jag lyssnar med tjusning till sagan så rik,
när böljorna slå emot skären.

3. Men ser du, att våldet vill nalkas vårt land
och fiendens flottor sig samla,
då ljude som gjallarhorn sången mot strand:
„Till vapen, båd' unga och gamla!“
Och icke förgäves skall höjas ditt rop,
när böljorna slå emot skären.

4. Ty än är det likt sig, det släkte, som bor
bland nordiska fjällar och dalar,
och ännu på Gud och på stålet det tror,
än fädernas kärnspråk det talar.
Den ovän oss trotsar skall finna sin grav
i böljor, som slå emot skären.